

El 2 de juliol de 2011 als 28 anys d'edat, morí el meu fill Marcel, després d'haver lluitat més de 13 mesos contra un càncer. Malgrat el justificat sentiment de deshora, no fou pas una mort trista sinó més aviat la culminació d'una existència, breu però intensa, farcida de projectes, realitzacions, compromisos i esperances.

En Marcel, sociòleg de professió i humanista de vocació, fou una persona amb la sensibilitat oberta en múltiples direccions que m'agradaria recapitular en aquest recull de petites coses que promouen grans transformacions:

Les beceroles escolars les va rebre, d'una manera ben afortunada, a l'Escola Orlandai, nascuda del projecte CEPEC (Col·lectiu per una Escola Pública Catalana) on el lema formatiu, almenys implícit, era el de fer "els nens feliços". Resulta però que, a més a més, en sortien amb una excel·lent formació i una ben manifesta consciència social.

La seva vocació educativa prengué lloc més tard com a monitor de l'esplai PACCS ubicat als Caputxins de Sarrià de Barcelona. Sens dubte la transmissió de valors de creixement humà, de co-responsabilitats i de compromís social, hi foren presents.

La preocupació ecològica quedà clarament manifesta en la seva dedicació a un hort a Lliçà d'Amunt, el seu aprofundiment de la permacultura i la seva implicació pionera en el projecte "Som energia" avui ja ben conegut i desenvolupat.

Un compromís d'acompanyament als presos i ex-presos joves, treballant per a la seva reinserció i qüestionant alhora el més que criticable sistema penal aplicat.

La llarga dedicació a la posada en marxa del Centre Cívic Casa Orlandai de Barcelona va explicitar a un mateix temps la seva militància veïnal, la seva capacitat per a la promoció cultural i la reconeguda empatia en les relacions socials. L'escultura instal·lada en aquest Centre dins del qual hi trobem "el pati d'en Marcel", el segueixen fent present a tots aquells que, amb un esperit similar, hi acudeixen.

La ferma creença en l'economia social, solidària,

ètica i cooperativa es manifestà en moltes de les seves actuacions i, en els seus darrers mesos, d'una manera particular, en la seva presència al projecte Dynamis.

Un demostrat apropament als països del Sud, mitjançant un llarg periple d'aprenentatge i vivència en països centreamericans dels que retornà amb un renovat i incrementat compromís envers aquells més exclosos del nostre injust sistema econòmic i social.

Pres ja fortament per la malaltia que l'atenallava, no va voler oblidar mai el món que l'envoltava i va participar activament en el Moviment del 15-M assistint, en cadira de rodes, a una de les seves multitudinàries manifestacions. I també es va voler comprometre formalment amb la companya a qui estimava, de manera que es va casar amb la Berta just 32 dies abans de la seva mort.

El seu comiat, en bona mesura preparat per ell mateix, i molt participat per amics i família, fou joïós, deixant-nos a tots una petjada que, de ben segur tindrà una llarga durada i que, any darrera any, i també dia rera dia, ens el fa present justificant-nos sempre el sentit de la vida.

Potser valdria la pena dir, a títol de conclusió, que la trajectòria d'en Marcel, temporalment breu, té i tindrà tanmateix un llarg recorregut en quatre sentits:

La voluntat d'un enfocament permanent d'acció col·lectiva. La prioritització del protagonisme grupal en els àmbits en els quals intervingué i que sovint es veieren capilaritzats pel seu punyent, i al mateix temps suau, pensament,

La visualització de temes de futur, com en el cas de la indefugible economia social, dels reptes energètics i dels projectes participatius i que, un cop ell ja desaparegut, han anat prenent cos en el debat social.

La certesa que, en les pitjors circumstàncies cal no perdre mai l'esperança. I ens ho va demostrar fins als darrers instants de la seva vida.

L'impacte de les seves accions damunt de moltes persones, que s'ha demostrat ben vigent quan molts n'han fet esment en múltiples ocasions en els anys transcorreguts des del 2011. □